

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Undervisningsministeren siger, at kapaciteten er for stor, at der er overproduktion af lærere, og at det bliver værre. Jeg vil godt spørge undervisningsministeren, om ikke det er korrekt opfattet, at socialdemokratiet opmuntrer og støtter organisationerne til at indgå overenskomster om nedsat arbejdstid, og om det er indregnet i de prognoser. Jeg vil også godt spørge, om regeringen ikke ligger inde med planer om at gennemføre forslag om betalt uddannelse i arbejdstiden, og om, hvor mange lærere dette eventuelt ville kræve i sin fulde udbygning.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Ole Vig Jensen ønskede en drøftelse af seminariernes fremtid og herunder også en drøftelse af, hvilke uddannelser man kunne tænke sig at lægge i den tomme lokalekapacitet, som er fulgt med, at vi har nedskåret fra oprindeligt 196 hold til nu 94 hold.

Det synes jeg i og for sig kan være en meget nyttig drøftelse at få. Jeg må gøre opmærksom på, at et væsentligt stykke arbejde i forbindelse med denne drøftelse allerede er gjort, idet der har siddet et udvalg, som har gennemgået hele den tomme lokalekapacitet, og som har stillet forslag om, hvorledes man kunne udnytte denne kapacitet. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg har været noget deprimeret over reaktionen på dette udvalgsarbejde, hvor man ikke er veget tilbage for endog personligt at angribe de embedsmænd, som har stået for det på mit ansvar ud fra de direktiver, jeg har givet. Men hvis jeg skal opfatte hr. Ole Vig Jensens bemærkninger som en åbning over for problemstillingen: hvordan får vi fornuftigt tilrettelagt denne del af vort uddannelsessystem, så vi får nogle fornuftige uddannelser, og så vi får en fornuftig udnyttelse af den kapacitet, vi har? så vil jeg med glæde tage imod det. Jeg synes, det er en konstruktiv måde at gøre det på, og jeg håber, at resultatet vil blive lidt anderledes end det, vi har oplevet i det forløbne trekvarte år.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen spørger, om vi ikke har planer om betalt frihed til uddannelse. Her rører fru Marianne Bentsen-Pedersen jo ved det spørgsmål, som uafledeligt rejses i forbindelse med folkeskolelæreruddannelsen, nemlig: kan disse folke-

skolelærere ikke bruges i voksenuddannelse af den ene eller den anden art? Jeg er mig meget bevidst – og det indgår også i de beregninger, jeg og ministeriet har gjort os vedrørende kapaciteten fremover og behovet fremover – at folkeskolelærere bruges andre steder end i folkeskolen. Men hvis vi direkte satser på voksenuddannelse, så er det jo ikke stensikkert, at det præcist er folkeskolelæreruddannelsen, der er den pædagogisk mest anvendelige uddannelse til at undervise voksne. Det kunne være, vi skulle tænke i andre baner og komme ind på egentlige voksenpædagogiske uddannelser fremfor folkeskolelæreruddannelser.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg kan takke ministeren igen for svaret og for den positive tilkendegivelse om, at vi nu får en drøftelse af de problemer, der knytter sig til den beslutning, som ministeren har truffet. Jeg vil ikke lægge skjul på, at det, der er gennemført indtil nu, det har vi stået bagved. Med hensyn til de fremtidige nedskæringer mener jeg til gengæld, at det har været klart tilkendegivet fra flere sider, at her var det nødvendigt forinden at få en drøftelse af de spørgsmål, som ministeren selv rejser her.

Jeg vil føje én ting til og endnu en gang stille ministeren et spørgsmål: er det ikke sådan, at på et tidspunkt, hvor vi, om jeg må sige, næsten står på hovedet for at finde på beskæftigelses- og uddannelsesmuligheder for vore unge, hvor fantasien ikke slår til, og hvor vi etablerer en masse kunstige projekter, da er det ikke lige tiden at skære ned på en grundlæggende uddannelse, som i virkeligheden er det, jeg kalder en god almen uddannelse. Derfor er det rimeligt at overveje situationen endnu engang – netop under indtryk af den debat om den særlige indsats over for vore unge, som jo kommer i løbet af denne uge.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Ole Vig Jensen rejser spørgsmålet om, hvorvidt det er tiden at skære ned på uddannelsen. Jeg har redegjort for mine motiver. Jeg har ved utallige lejligheder sagt, at skulle jeg komme i det ubehagelige dilemma at skulle uddanne unge mennesker til arbejdsløshed kontra overhovedet ikke at uddanne